

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2017 r. – EKETA/Komisja**(Sprawa T-190/17)**

(2017/C 151/56)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (EKETA) (Saloniki, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci V. Christianos i S. Paliou)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wystosowane przez Komisję Europejską do EKETA żądanie zwrotu kwoty 172 992,15 EUR odpowiadającej pomocy finansowej otrzymanej przez nią na projekt CATER, które to żądanie figuruje w nocie debetowej nr 3241615289/29 listopada 2016 r., jest bezzasadne w odniesieniu do kwoty 112 737,15 EUR;
- stwierdzenie, że kwota 112 737,15 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić tej kwoty Komisji Europejskiej, i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

1. W niniejszej skardze Ethniko Kentro Erevnas kai Technologikis Anaptyxis (zwane dalej „EKETA”) kwestionuje żądanie wystosowane przez Komisję w drodze noty debetowej nr 3241615289/29 listopada 2016 r. w związku z wykonaniem projektu CATER. Za pomocą tej noty debetowej Komisja zażądała, by EKETA zwróciła część pomocy finansowej otrzymanej na projekt CATER w wysokości 172 992,15 EUR. Sporna wierzytelność została ustalona w wyniku kontroli na miejscu przeprowadzonej przez Komisję Europejską w pomieszczeniach strony skarżącej.
2. W tym kontekście strona skarżąca wnosi do Sądu na podstawie art. 272 TFUE o stwierdzenie, że część wyżej wymienionej kwoty, o której mowa w nocie debetowej, wynosząca 112 737,15 EUR stanowi koszty kwalifikowalne oraz że EKETA nie jest zobowiązana zwrócić owej kwoty Komisji.
3. EKETA utrzymuje, że wyżej wymieniona kwota 112 737,15 EUR składa się z kwalifikowalnych kosztów personelu i kosztów pośrednich, które Komisja błędnie odrzuciła jako koszty niekwalifikowalne. Dopuszczalność kosztów strony skarżącej znajduje potwierdzenie w informacjach, które przekazała ona Komisji Europejskiej podczas kontroli na miejscu i w późniejszej korespondencji oraz które przedkłada ona także Sądowi.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – CaramTec/EUIPO – C5 Medical Werks (Odcień różu)**(Sprawa T-195/17)**

(2017/C 151/57)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: CaramTec (Plochingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Renck i E. Nicolás Gómez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: C5 Medical Werks (Grand Junction, Kolorado, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżająca

Sporny znak towarowy: Kolorowy graficzny znak towarowy w kolorze różowym – unijny znak towarowy nr 10 214 195

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. w sprawie R 930/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO oraz drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania w razie wstąpienia przez nią do sprawy w charakterze interwenienta.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 i 83 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2017 r. – Naftogaz of Ukraine/Komisja

(Sprawa T-196/17)

(2017/C 151/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NJSC Naftogaz of Ukraine (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci D. Mjaaland, A. Haga, P. Grzejszczak i M. Krakowiak)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 z dnia 28 października 2016 r. w sprawie rewizji przyznanego na podstawie dyrektywy 2003/55/WE wyłączenia Ostseepipeline-Anbindungsleitung spod wymogów dotyczących dostępu stron trzecich do sieci i regulacji taryfowej; i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: nieważność decyzji Komisji z 2016 r. z powodu braku kompetencji

- Artykuł 36 ust. 9 dyrektywy 2009/73/WE nie przyznaje Komisji kompetencji do zatwierdzenia decyzji organu regulacyjnego zmieniającej zwolnienie przyznane na podstawie art. 36 ust. 1, które instytucja ta wcześniej zatwierdziła.
- Pomocniczo, gdyby Komisja miała kompetencję do zatwierdzenia takiej decyzji, to może mieć to miejsce tylko w ograniczonych sytuacjach, przykładowo wtedy gdy nastąpiła istotna zmiana okoliczności od momentu wydania jej poprzedniej decyzji w sprawie zatwierdzenia. W przeciwnym wypadku podważona zostałaby zasada pewności prawa. Komisja nie była uprawniona do wydania decyzji w okolicznościach niniejszego przypadku.